

F S S P X

De Monstrans

“Instaurare omnia in Christo”

Nieuws uit de Hemelstraat

Ik heb een vriend verloren

Intredingen in de seminaries van de
Priesterbroederschap

Over het secularisme (deel 3/5)

Historiek van de Kapel van het
Allerheiligste Sacrament

De gendertheorieën en hun
oorsprong

H. Hunger

Plechtige kaarsenprocessie
ter ere van de Onbevleete
Ontvangenis in de straten van
Brussel op 8 december.

Maria heeft met de Heilige Geest het grootste wonder uitgewrocht dat ooit geweest is en ooit zijn zal, namelijk een God-mens en bijgevolg zal Zij de grootste wonderen voortbrengen die in de laatste tijden zijn zullen.

De vorming en de opleiding van de grote Heiligen die op het einde der wereld zullen opdagen, zijn haar voorbehouden, want alleen deze enige en wondere Maagd kan in vereniging met de Heilige Geest, de enige en wondere dingen voortbrengen.

Ik heb een vriend verloren

De geest van de Priesterbroederschap Sint-Pius X

E.H. Louis Bochkoltz

Beste gelovigen,

Misschien verrast u deze titel? Of toch niet? Het overlijden van een confrater die nauw verbonden was met één van uw priesters heeft ook sommigen onder u geraakt. Daarom wil ik er graag iets over schrijven in het tijdschrift van onze priorij.

Eerwaarde Eudes-Etienne Peignot werd geboren in Parijs op 3 april 1981. Hij was de oudste van een mooi gezin van tien kinderen. Nadat hij het diploma rechten behaald had, startte hij, evenals ik, zijn seminarieopleiding op 4 oktober 2003, in het seminarie te Flavigny in. Gedurende zes jaar hebben wij samen ons voorbereid op het priesterschap, en zo is er een broederlijke band tussen ons gegroeid.

In het seminarie Saint Curé d'Ars, te Flavigny start het eerste jaar van de Franstalige opleiding in onze Broederschap tot het priesterschap. De seminarist wordt ingeleid tot het geestelijk leven. Nadien volgt hij filosofie en theologie te Ecône, Zwitserland. In de Priesterbroederschap Sint-Pius X zijn er nog drie andere seminaries: voor de Duitstaligen is er het Heilig Hart-seminarie te Zaitzkofen, Duitsland, voor de Engelstaligen het St. Thomas van Aquino-seminarie in de Verenigde Staten, en voor de Spaanstaligen het seminarie Onze-Lieve-Vrouw Medeverlosseres in Argentinië.

Eerwaarde Peignot werd benoemd tot hoofdceremoniaris in het seminarie. Hij moest de grote ceremoniën organiseren, de andere seminaristen vormen om de verschillende plechtigheden te dienen en naar het einde van het seminarie toe leerde hij eerst de Heilige Mis opdragen, opdat hij ze anderen nadien kon aanleren. Gedurende zijn hele leven was de H. Mis altijd het centrale gebed in zijn leven als priester.

Ik was benoemd tot hoofdkoster en had dus

de organisatie van de sacristie, met alles erop en eraan. Voor deze taak waren we wel met tien seminaristen. Buiten de dagelijkse taken waren er nog pontificale H. Missen voor te bereiden en tijdens de wijdingen kwamen er veel priesters op bezoek die allen de H. Mis opdroegen. Ter gelegenheid van de priesterwijdingen kon dat aantal wel boven de honderd oplopen.

Beide diensten werkten uiteraard samen. Zo ontwikkelden wij dan ook samen een voorliefde voor schoonheid, mooie ceremoniën, mooie gewaden, mooie altaren, mooie heilige vaten. De liturgie hier op aarde is immers een voorproefje van de eeuwige liturgie in de hemel.

Op 29 juni 2009 in Ecône door bisschop Bernard Fellay gewijd tot priester voor eeuwig, werden we naar verschillende plaatsen gezonden. Na een jaar in Antwerpen werd ik missionaris in overzeese streken en ik dank de Voorzienigheid voor al de verschillende exotische plaatsen waar ik mijn priesterschap mocht uitoefenen. Eerwaarde Peignot werd benoemd in de school Saint-Michel in Châteauroux (Frankrijk), en heeft geen andere benoeming gekend. Hij is begonnen op de eerste site, te Niherne en heeft er de verhuis meegemaakt naar de site La Martinerie. Op deze site heeft hij de beroepsschool Philibert Vrou mee opgericht en geleid tot op de laatste vrijdag van zijn leven. Het project van een beroepsschool was al heel lang gewenst in Frankrijk, en hij was diegene die het uitvoerde. Vandaag kunnen leerlingen opgeleid worden tot metser, tot schrijnwerker, tot elektricien, tot landschapsarchitect en tot kok. Diegenen die hier afstuderen hebben direct werk. Hij hield ervan op de school te zijn, hij zorgde graag voor de leerlingen. De school, de jongens opleiden, dat was

zijn grote uitdaging en ideaal geworden.

In 2019 werd bij hem kanker vastgesteld. Onze confrater stichtte al zijn collega's en leerlingen door de voortdurende rust en discretie die hij in zijn beproeving uitstraalde. Niettemin had hij veel te lijden.

Na mijn benoeming in België, in augustus 2018, konden we elkaar opnieuw ontmoeten en weer de vreugde smaken van diepe priestervriendschap, zowel op zijn school als bij zijn familie. Want dat is echte vriendschap. Dat is broederschap! Door het doopsel worden wij broeders en zusters in Christus, en maken wij deel uit van de Gemeenschap der heiligen. Maar in de Priesterbroederschap Sint-Pius X, die het priesterschap en alles wat daarmee samenhangt tot doel heeft en niets anders, dat wil zeggen zoals Onze Heer Jezus Christus het wilde toen hij zei: "Doet dit ter nagedachtenis aan mij",¹ kan die vriendschap en broederschap nog dieper gemaakt worden. Meerdere malen hebben onze gelovigen in Antwerpen en Gent voor hem gebeden toen ik hen vertelde dat een jonge priester ernstig ziek was.

In 2019 heeft hij zijn ziekte toevertrouwd aan Onze Lieve Vrouw van de Wonderdadige Medaille in de Rue du Bac (hij kwam uit Parijs). Op 28 november, daags na het feest van OLV van de Wonderdadige Medaille gaf hij zijn ziel aan God terug. Er stond een confrater aan zijn zijde en hij mocht met vol bewustzijn, de laatste sacramenten ontvangen, het H. Oliesel, de biecht en de H. Communie, juist enkele minuten voordat hij stierf. Deo gratias!

Wanneer een priester van de Priesterbroederschap overlijdt, dragen alle andere priesters van de FSSPX (700 tot nu toe) een H. Mis op voor hun overleden confrater. Dit is een uitzonderlijke genade. Dit is ook de Priesterbroederschap Sint-Pius X.

Bij de uitvaartmis van Eerwaarde Eudes-Etienne Peignot, die op 3 december 2022 werd opgedragen door zijn jongere broer, eveneens een priester van de FSSPX, waren er ongeveer dertig priesters aanwezig in de kerk van zijn jeugdijaren, Saint Nicolas du Chardonnet te Parijs. De kerk zat stampvol, meer dan duizend gelovigen. Tegelijkertijd werd er in de school La Martinerie een Requiemmis opgedragen voor de leerlingen en vrienden. Daar waren een twintigtal confraters aanwezig en enkele honderden gelovigen. Ook dit is de Priesterbroederschap Sint-Pius X.

Van zijn goede priester-vrienden, die samen met hem werden gewijd, kwam iedereen. Eén kwam uit

Brazilië en een ander uit Martinique. Eerwaarde Verlinden ondersteunde me ook om daarheen te gaan voor hem, zijn familie en voor mezelf.

De Priesterbroederschap Sint-Pius X is meer dan de verdediging van de traditionele H. Mis en de organisatie van priorijen, het is een familie! In de Katholieke Kerk!

Wij hebben samen veel gedeeld: grote ceremoniën voorbereid, pelgrimstochten, kerkwijdingen, maar het grootste, het belangrijkste, datgene dat al het andere overheerste, was onze priesterwijding. Tegelijkertijd werden we een andere Christus, een navolger van Onze Heer Jezus Christus.

Tijdens zijn ziekte heeft Eerwaarde Eudes-Etienne Peignot, mij en allen die hem kenden, het voorbeeld gegeven van een offer-priester, van iemand die altijd blijmoedig bleef.

Ik zal zijn vriendschap noch zijn voorbeeld vergeten. Ik heb hier op aarde een vriend verloren, maar ik twijfel er niet aan dat de Priesterbroederschap Sint Pius X, een voorspreker heeft bijgekregen in de hemel, in de grote broederschap van de Heiligen.

Bid met mij mee voor zijn zielerust.

VOETNOTEN

¹ Statuten van de Priesterbroederschap Sint-Pius X.

Priesterwijding in Ecône in 2009.

Intredingen in de seminaries van de Priesterbroederschap Sint-Pius X

De terugkeer naar het seminarie van de Priesterbroederschap St. Pius X, die begin oktober plaatsvindt op het noordelijk halfrond en in maart op het zuidelijk halfrond, is nu gebeurd en het is duidelijk dat de Voorzienigheid onze gemeenschap dit jaar heeft gezegend.

Het aantal nieuwe seminaristen in het eerste jaar of het spiritualiteitsjaar is per seminarie als volgt:

Het seminarie St. Thomas van Aquino in Dillwyn, Verenigde Staten

28 intredingen: 25 Amerikanen, 2 Canadezen en 1 Braziliaan.

Het seminarie Herz-Jesu in Zaitzkofen, Duitsland

21 intredingen: 9 Polen, 6 Duitsers, 2 Kroaten, 1 Oostenrijker, 1 Deen, 1 Hongaar en 1 Nederlander.

Deze aanwas is de grootste in dit seminarie sinds zijn oprichting. Vanwege de groei in roepingen in deze laatste jaren heeft de capaciteit zijn limiet bereikt en moet het seminarie overwogen uit te breiden.

Het seminarie H. Pastoor van Ars te Flavigny, Frankrijk

21 Intredingen: 14 Fransen, 2 Italianen, 1 Engelsman, 1 Braziliaan, 1 Indiër, 1 Sri-Lankees, 1 Zwitser.

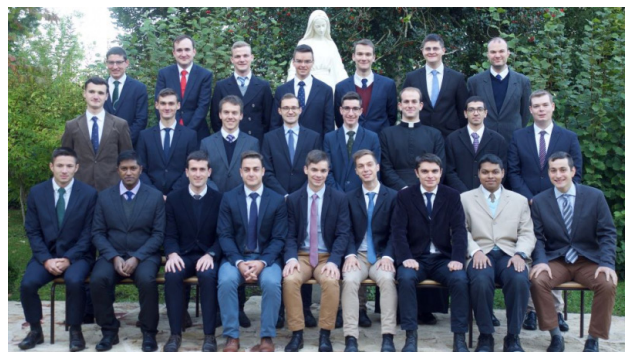
Het seminarie Onze-Lieve-Vrouw-Medeverslosseres te La Reja, Argentinië

9 Intredingen: 2 Argentijnen, 2 Brazilianen, 2 Mexicanen, 1 Chileen, 1 Nicaraguaan en 1 Nigeriaan.

Dit geeft in totaal 79 intredingen, in één kalenderjaar. Dat is het grootste aantal wat onze seminaries hebben meegemaakt.

Dit is de gelegenheid om de Meester van de oogst een grote dankbetuiging te geven, omdat iedere roeping in de wereld van vandaag een klein wonder is.

Men moet daarom blijven bidden; enerzijds voor de volharding van de geroepenen die aan het seminarie beginnen, anderzijds om ook nieuwe oogsten te verkrijgen - zelfs nóg overvloediger.

Over het secularisme (deel 3/5)

Gemeenschappelijke brief van de Italiaanse bisschoppen

Mgr. Marcel Lefebvre

Noot: Dit is de dertiende brief van het boek *Lettres pastorales* ('Pastorale brieven'). Wij zijn van plan de verschillende brieven te publiceren in *De Monstrans*.

Het secularisme en de katholieke leken

Maar onze beschouwingen kunnen daar niet stoppen. Het overzicht zou op een dag onvolledig blijken als wij ons licht niet lieten schijnen op een ander probleem: het gevaar dat de clerus en de katholieke leken lopen om de dwaling van het secularisme ongemerkt in hun rangen te laten binnensijpelen. Zij heeft onze culturele en sociale atmosfeer zo diep doordrongen dat zelfs de zielen, die veilig zouden moeten zijn, bedreigd worden door hun valstrikken.

De katholieke leken zouden kunnen toegeven aan enkele gemakkelijke verleidingen die vanuit de seculiere mentaliteit komen. Ziehier de voornaamste:

a) De neiging zich te onttrekken aan de invloed en de leiding van de hiërarchie en de clerus, onder het voorwendsel de nodige maturiteit te hebben bereikt. Door dit te doen, zijn de katholieke leken ervan overtuigd het volledige bewustzijn en alle burgerrechten te verwerven, zowel in de godsdienstige gemeenschap als in de burgerlijke maatschappij.

b) De neiging te willen dat de Kerk volledig onafhankelijk blijft van het "profane", zonder er zich rekenschap van te geven dat problemen van technische en wereldlijke orde dikwijls vragen doen ontstaan die de Kerk niet onverschillig kunnen laten.

c) De neiging de waarde van de leer van het Evangelie te onderschatten of eraan te twijfelen dat zij bekwaam zou zijn om de sociale problemen van de moderne wereld op te lossen. De Kerk zou eigenlijk een te abstracte visie op de menselijke problemen hebben. De actie van het Magisterium (leergezag) zou zich moeten beperken tot het formuleren van de algemene principes. De noodzaak voor de Kerk om het evenwicht te bewaren tussen de krachten

die met verval bedreigd worden en zij die opkomen, zou maken dat zij noch de moed, noch de durf zou hebben om de brutale realiteit van deze wereld, die op tragische wijze evolueert, te trotseren.

d) De neiging weg te glijden naar een subtiel naturalisme: het in waarde verminderen van de leerstellige en sacramentele doeltreffendheid van de Kerk op het domein van de vooruitgang, die onder onze ogen tot stand wordt gebracht; het geven van de voorrang, zo niet de exclusiviteit aan de menselijke middelen; het min of meer openlijk overnemen van de methodes en de stijl van de tegenstander; het boven alles streven naar onmiddellijk succes en het een overdreven zaak maken van massamanifestaties en de goedkeuring van de publieke opinie.

e) De neiging zich over te geven aan weinig verheffende ruzies onder elkaar en een zorgzaamheid naar de buitenwereld te verplaatsen die in de eerste plaats de broederlijke naastenliefde tot voorwerp zou moeten hebben en de eenheid van geest tussen hen die zij aan zij werken en lijden ondanks hun onvermijdelijke gebreken en zwakheden.

f) De neiging om de Kerk als verlener van de genade (of charismatische Kerk) tegenover de hiërarchische Kerk te plaatsen, de spirituele inspiratie van het hart tegenover de uitwendige organisatie van de discipline. Men beeldt zich in dat men een onderscheid moet maken tussen de zichtbare uitingen van het Christendom en hetgeen zijn bovennatuurlijke inwendige essentie is. Dat het kortom volstaat om de naastenliefde te hebben zonder heel dat juridisch apparaat.

g) De neiging om de leek en de priester op dezelfde voet te plaatsen. Men wil dat ze gelijkwaardige partners zouden zijn, geroepen om elkaar te vervolledigen, dat hun functies en hun

macht parallel zouden lopen. En zo reduceert men het onderscheid tussen het algemeen Priesterschap, waar alle christenen in delen als leden van het Mystiek Lichaam van Christus Hogepriester, en het eigenlijke priesterschap gebaseerd op het sacramentele karakter van de Wijding, tot het bijna volledig laten verdwijnen van dit onderscheid.

12. De bekeringen die gemakkelijk de katholieke leken bedreigen hebben verschillende oorzaken. Hun aftakkingen zijn talrijk. Laat ons de voornaamste oorzaken overlopen:

a) Het gebrek aan theologische cultuur, vooral wat betreft het mysterie van de Kerk, zijn natuur, zijn machten, zijn interne en uitwendige organisatie. Vele van onze leken hebben maar een beperkte theologische bagage. En deze kennis is maar fragmentarisch, gezien zij komt uit de scholen van ons land in een nog grotendeels seculier klimaat.

b) De invloed van de pers die resoluut een secularistische richting inslaat of er zich tenminste toe aangetrokken voelt. Het is dus in deze zin dat de pers gewoonlijk (zelfs als zij zich voor de vorm respectvol toont tegenover de godsdienst) de aanwezigheid van de Kerk in de moderne wereld verklaart, de gedragscode die de relaties tussen Kerk en Staat regelt, de acties van de katholieken, het geheel van de morele problemen die de aandacht van de publieke opinie trekken. Vele katholieken lezen deze bladen, hetzij omdat zij niet houden van de katholieke kranten, hetzij (wij zouden het graag geloven) omdat zij de oprechte intentie hebben de argumenten van de tegenstander te leren kennen om hen efficiënter te kunnen bestrijden. In feite zuigen ze na een tijdje beetje bij beetje het vergif op.

c) De invloed van een zekere vooruitstrevende religieuze literatuur (vooral van de andere kant van de Alpen) waar een aangeboren ongerustheid de meest avontuurlijke gewaagde ideeën versterkt en zonder voorbehoud enthousiast wordt over alle initiatieven inzake apostolaat die breken met de traditionele raamwerken. Zij verkondigt met overtuiging dat dit de enige manier is om bruikbare methoden te vinden die het verloren contact met de wereld kunnen herstellen.

d) De invloed van het protestantisme, die wordt uitgeoefend via een propaganda die in heel wat steden en streken wordt aangewakkerd door tijdschriften, die de theologische nieuwigheden verspreiden, door spiritualistisch geïnspireerde bewegingen (zoals de Beweging van Caux), door de literatuur, de bioscoop en het theater.

e) De invloed van de democratie. Sommigen zouden ondoordacht de modellen van de sociologie op de Kerk willen toepassen, alsof de formulering van de religieuze waarheid en de uitoefening van

de heilige machten zouden moeten onderworpen worden aan goedkeuring van de leken en aan het spel van meerderheden en minderheden.

f) De overschatting van de actie van de leken. Men weegt ze af tegen de actie van de priester die naar buiten toe misschien niet altijd hetzelfde schitterende resultaat oplevert. Het gemak, vooral bij de jongeren, om de eenvoudige en oprechte gelukwensen van de hiërarchie te zien als de opperste goedkeuring die hem (de leek) bevestigt als de redder van de zaak in het bezit van een speciaal charisma. Hetgeen er hem soms toe leidt, opgewonden door de hoogmoed, door de vleierij van vrienden, door het applaus van de menigte, door het stilzwijgend akkoord van die of die onvoorzichtige overste, om een onafhankelijke houding aan te nemen tegenover elke vorm van discipline.

g) De onhandigheid van sommige priesters die vervelende situaties kunnen veroorzaken vol van wederzijds onbegrip, kritiek aan weerszijden, wantrouwen en tegenstand. Zoals een buitensporig autoritarisme, een gebrek aan vertrouwen in de leken, bekrompenheid van geest, een onvoldoende openheid tegenover de problemen van het moderne apostolaat en het moderne leven, een gebrek aan oordeelsvermogen en onvoorzichtigheid wanneer zijn plicht hem beveelt tussen te komen op politiek vlak.

h) Het gebrek aan een solide geestelijke vorming (zonder te spreken over het eerder brutale dagelijkse contact met een wereld die maar matig gelooft in de diepere christelijke deugden: de nederigheid, het geduld, de getrouwheid, de naastenliefde, de rechtvaardigheid, de onbaatzuchtigheid, enz.). De katholieke leken zullen erdoor kunnen gekenmerkt worden in hun manier van denken en handelen, die niet in overeenstemming met of vreemd is aan de christelijke boodschap. En zij zullen gemakkelijk beslistheid met geweld verwarren, intelligentie met trucjes en berekening, de dringende nood aan sociale veranderingen met revolutie, de geestdrift van het momentum met het steigerende ongeduld, de dienst aan de Kerk met de pretentie om de Kerk ten dienste te stellen van zijn eigen ideeën en zijn persoonlijke belangen.

Wij spreken hier over mogelijke verleidingen, over ontwikkelingen die gestalte kunnen krijgen, niet over een feitelijke wijdverspreide toestand. Wij willen met deze oproep tot waakzaamheid op geen enkele manier de enorme en bewonderingswaardige bijdrage van de katholieke leken aan de Kerk in ons land in de laatste jaren ontkennen of in twijfel trekken. Het is een hoofdstuk in de geschiedenis waarvan geen enkele wolk de stralende pracht in het minst zou kunnen verduisteren.

Historiek van de Kapel van het Allerheiligste Sacrament

Ontwerp en uitvoering van de Kapel van het Allerheiligste Sacrament.

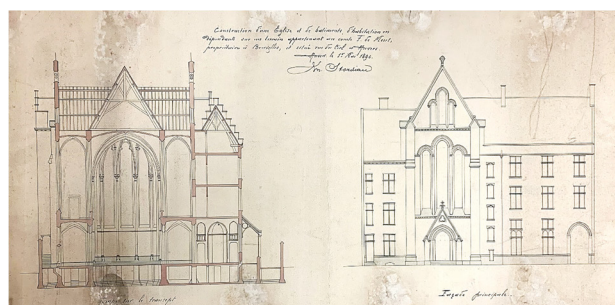
Juffr. Griet Lucy Beldé, parochiaan en archeologe

De kapel werd gebouwd in de periode tussen 1890 en 1892. Bij de opstart van de werken verbleven de zusters in één van de vier bestaande huisjes op het aangekochte terrein langs de Hemelstraat.

Plan voor de doortrekking van de Lange Leemstraat (rechts) met aanduiding van het terrein van de Zusters en de 4 huizen die er toen stonden, 1860 (SAA1860#636)

Er werden door Stordiau drie gevelontwerpen gemaakt van de kapel. Eén werd bijgevoegd bij de bouwaanvraag en wordt bewaard in het Stadsarchief, een tweede werd gemaakt als ontwerp voor Anna de Meeûs en nog een derde wordt bewaard in het Archief van de Academie voor Schone Kunsten van Antwerpen. De drie ontwerpen toonden onderling verschillen. Uiteindelijk werd de gevel uitgevoerd naar het ontwerp dat gemaakt werd voor de Meeûs. Het ontwerp van de kapel met het klooster diende gebouwd te worden in baksteen, in eenvoudige neogotische stijl die kenmerkend was voor veel 19de-eeuwse religieuze bouwwerken. Toch zijn de kapel en het klooster de enige gebouwen in neogotische stijl, binnen het oeuvre van Stordiau.

Eén van Stordiau's ontwerpen, doorsnede en façade

De ontwerpplannen van Stordiau bevatten drie geveltekeningen, drie doorsneden en vijf plattegronden zorgvuldig uitgevoerd in aquarel. Het klooster werd ontworpen in vier niveaus, het gelijkvloers en drie verdiepingen. Het grondplan werd opgevat als een éénbeukige kruiskerk met een schip van vier traveeën, een rechthoekig transept van één travee en een koor met zevenzijdige afsluiting. De daken bestaan uit leien zadeldaken. De puntgevel wordt geflankeerd door steunberen, een spitsboogportaal en gekoppelde drielichtvensters. De gewelven zijn kruisribgewelven, uitgevoerd als een stergewelf op schalken. Het schip wordt gekenmerkt door spitsbogige drielichtvensters en het transept is langs weerszijden afgesloten met een tribune op spitsbogen. Het koor werd gedecoreerd met polychrome beschilderingen. Als men het originele grondplan bekijkt, ziet men dat het huidige grondplan er min of meer mee overeenstemt. Het opmerkelijkste verschil is dat Stordiau de zijkapel (de kleine kapel) niet had voorzien in zijn oorspronkelijk ontwerp.

In de loop van het jaar 1891 kwam het tot strubbelingen tussen de opdrachtgeefster en de architect. Dit blijkt uit een brief van Stordiau. Omwille van de veelzeggende bewoordingen en

toon wordt een deel van deze brief geciteerd (vanuit het Frans vertaald):

“Hierbij bijgevoegd de tekening van het oksaal. Ik eis dat deze tekening wordt uitgevoerd tenzij dat mevrouw de Meeûs het niet mooi genoeg vindt of dat het haar niet bevalt. In dat geval zal ik een nieuw ontwerp maken. Ik geef niet toe en zal geen enkele inmenging in mijn ontwerp tolereren. Ik verzet mij formeel om vormen en architecturale elementen te laten opdringen die volgens mij niet overeenkomen met mijn opvattingen of zelfs een schadelijk effect hebben op mijn werk. Ik protesteer eveneens tegen de pretentie van mevrouw de Meeûs om een hekwerk (grille) in de kerk te laten plaatsen in het koor die een kopie is van het werk van een andere architect. Door zo te handelen, zonder me zelfs een ontwerp van het betreffende object in kwestie te vragen getuigt mevrouw de Meeûs van onbekwaamheid. Mevrouw de Meeûs moet beseffen dat een architect even als een beeldhouwer bekommerd is om zijn artistieke naam. Door me de bouw van haar klooster en haar kerk toe te vertrouwen moet zij zich onthouden van elke inmenging. Door anders te handelen wat betreft het artistieke deel van het bouwwerk berokkent zij mij moreel en materieel leed dat tegen het geweten is en ook verboden is door de wet. En als mevrouw de Meeûs absoluut wil patrouilleren in mijn kerk, moet zij mij maar ontslaan. Het is haar recht, want zij betaalt.”

Uit deze brief komen Stordiau's opvattingen met betrekking tot het kunstenaarschap duidelijk naar voor en blijkt dat hij liever wil opstappen, omdat hij in zijn artistieke vrijheid wordt beknot. Zoals te verwachten was volgde hierop zijn ontslag. Het was architect Louis Gildemijn (1857-1920) die de verdere werkzaamheden verder zou opvolgen. Over deze architect is helaas niet zoveel informatie gekend.

In 1892 was het bouwwerk naar het ontwerp van Stordiau voltooid en werd het betrokken. Nog in hetzelfde jaar werd de kapel op 19 september ingewijd door kardinaal Goossens. Doorheen de jaren verbleven in het klooster tussen de twintig en de vijfentwintig zusters.

In de daaropvolgende jaren werden aan het gebouw enkele aanpassingen gedaan. In 1894 werd de achtergevel één meter opgeschoven en in de tuin werd een gebouwtje opgetrokken, een paardenstal. In 1901 werd de aalmoezenierswoning gebouwd en tegen het schoolgebouw in de Lange Leemstraat werd er in 1938 een annex aangebouwd (heden zaal van Gorcum op het 1ste verdiep). De rechtergang die heden dienstdoet als fietsenstalling en doorsteek naar de achterkant van het gebouw

Oude foto van het interieur van de kapel (met koorhek), datum onbekend (Uit het archief van Joseph Casier in KADOC)

was oorspronkelijk voor de helft open. Vroeger was deze gang de doorgang voor de paarden en de koets naar de tuin en de paardenstal. De doorsnede hieronder laat duidelijk zien dat in de koetsdoorgang een genereuze toegang tot het klooster was voorzien. Uiteindelijk werd er, tijdens de werken, een tussenverdieping ingebracht waardoor de entree iets minder groots zou zijn. Vandaag de dag zijn de ramen naar de koetsdoorgang dichtgemetseld en zijn enkel de nissen nog aanwezig die herinneren aan deze fase. Hierdoor komt er nog amper daglicht in de koetsdoorgang en is dit heden een donkere gang.

In de jaren '60 is de kapel aangepast, waarschijnlijk onder invloed van het Tweede Vaticaans Concilie. Het koorhek werd verwijderd en de communiebank werd aan het begin van het koor geplaatst waar zij zich nu nog bevindt.

Het vroegere paardenstalletje

De gendertheorieën en hun oorsprong

E.H. Renaud de Sainte-Marie werd in Ecône in 2006 tot priester gewijd, en heeft een doctoraat in de filosofie. Hij heeft *La sensibilité dans la vie morale* (Clovis 2009) en *Le désir du bien* (Téqui 2021) geschreven. Zijn laatste boek, over gendertheorie, heet *La supercherie du genre* (Via Romana 2022).

Zou men zich honderd jaar geleden hebben voorgesteld dat het op een dag nuttig en zelfs nodig zou zijn om theorieën als die van het “gender” te weerleggen? Alleen de dwaasheid van de mens kan verklaren dat ze zijn ontstaan, en steeds meer voet aan de grond krijgen.

Wanneer er sprake is van een ingrijpende verandering in de geschiedenis, is het dikwijls gemakkelijk om een datum en een naam te vinden die de ommekeer symboliseren.

Bijvoorbeeld: het protestantisme begint wanneer Maarten Luther op 31 oktober 1517 zijn theologische stellingen aan de Allerheiligenkerk in Wittenberg nagelt.

Aan de gendertheorieën ligt géén symbolische gebeurtenis ten grondslag, hun intrede in het medialandschap is vrij recent, want ze dateert van een dikke tien jaar geleden. Die periode van mediabelangstelling werd gekenmerkt door een aanzienlijke en bliksemsnelle vooruitgang van de theorie, zozeer dat regeringsinstanties in heel wat westerse landen beschermende maatregelen hebben genomen tegen belediging en geweld op grond van genderdiscriminatie.

Het is een moeilijk te bevatten gegeven, want het aantal genderidentiteiten groeit exponentieel. *Facebook* telt er een vijftigtal, een internetsite meer dan zesduizend, met soms verrassende benamingen, zoals de xenogenders – mensen die zich met een “buitenaards” gender vereenzelvigen.

Men zou kunnen denken dat zoiets slechts de belanghebbenden aangaat, maar in de Angelsaksische wereld wordt nu al veelvuldig een voornaamwoord achteraan aan iemands genderidentiteit toegevoegd, om te ontkennen of te bevestigen dat de persoon wil worden aangeduid met een voornaamwoord dat bij diens biologische geslacht hoort. De Franse regering

voert al propaganda in die zin, en weldra zal het wettelijk verplicht zijn iemand te benoemen met het voornaamwoord dat hij of zij zelf verkiest. Misschien zal men moeten miauwen om mensen aan te spreken die zich omschrijven als *alienkatgender* (het gender “buitenaardse kat”)?

Welnu, ook al lijkt het niet zo, toch is dit alles niet de wartaal van enkelingen die niet goed in hun vel zitten. Gendertheorieën zijn ontstaan aan westerse universiteiten (hoofdzakelijk Franse en Amerikaanse). Ze hebben een filosofische achtergrond die fundamenteel materialistisch is. De feministische stroming heeft die denkoefening discreet ondersteund om ermee voor de dag te komen.

De rol van het intellectuele feminisme

Het is dit feminisme dat het gendervraagstuk heeft opgedrongen. De term feminisme valt samen met meerdere feministische “golven”, drie om precies te zijn. De eerste omvat de suffragettes die aan het begin van de 20ste eeuw voor vrouwenstemrecht opkwamen. De tweede is het strijdlustige feminisme van de jaren 1960 en 1970, dat eropuit was om een radicale gelijkheid tussen mannen en vrouwen te verkrijgen, vooral door verwerving van het recht op contraceptie en de depenalisering van abortus. Maar toen reeds werden de kiemen van het derde feminisme gelegd.

Het boek *De tweede sekse* van Simone de Beauvoir markeert het begin van een denken dat vanaf de jaren 1960 zal worden uitgediept door feministen.

Er zijn vandaag twee grote stromingen in het feminisme: de neo-marxistische materialisten, zoals Christine Delphy, en de poststructuralistische feministen, tot wie de bekende Judith Butler zich rekent. Ze hebben tientallen jaren de degens met elkaar gekruist in academische debatten. Het materialistische feminisme heeft zijn eerste denkoefeningen op economische overwegingen gericht. De tweede school is er vanaf het midden van de jaren 1980 in geslaagd de genderthematiek op te dringen. Joan Scott, een Amerikaanse academica die lid was van het prestigieuze Institute for Advanced Studies, heeft als eerste de term gebruikt in de betekenis die we er nu aan geven.

Wat verstaat die denkstroming onder gender? Gender is volgens haar de geseksualiseerde voorstelling die door een maatschappij wordt gemaakt van de individuen waaruit ze is samengesteld, en van de rol die ze erin dienen te spelen. Joan Scott vat haar opvatting heel goed samen: ofwel bepaalt het geslachtsverschil het gender, in die zin dat de rol van de enen en de anderen door de natuur vooraf bepaald is (aangezien men als jongen of als meisje wordt geboren); ofwel bepaalt het gender het geslacht, in die zin dat de maatschappij vrij is om de rollen die aan geslachten worden toegekend zelf in te vullen en opnieuw in te vullen, onophoudelijk, omdat de natuur geen enkele betekenis geeft. Vanzelfsprekend sluit de stroming in kwestie zich bewust bij die tweede optie aan.

Er bestaat een logica in die opvatting en ze kan in enkele stelregels worden samengevat.

Eerste stelregel: er is geen natuurlijke orde. Spreken van natuurlijke orde houdt in dat de wereld een intrinsieke betekenis bezit. Wie instemt met die gedachte, onderschrijft de materialistische stelling dat alles uit materie voortkomt en tot materie terugkeert.

Tweede stelregel: natuurlijke dingen hebben geen betekenis. Als materialisten denken deze feministen dat alleen mensen door hun denken en hun wil zin geven aan de wereld.

Derde stelregel: de idee van een natuurlijke orde verhult een wil tot macht. De natuurlijke orde is een mythe waarmee in de loop der geschiedenis elke vorm van overheersing is gerechtvaardigd. Dat de vrouw wordt verondersteld van nature ondergeschikt te zijn aan de man laat mannen toe om de macht te behouden. Dat stelsel heeft een naam: het patriarchaat.

Vierde stelregel: men moet (eindelijk) de absolute gelijkheid tussen mannen en vrouwen waarmaken. En er zal geen ware vrijheid en gelijkheid zijn zonder de afschaffing van alle structuren die de overheersing van één groep door een andere in stand houden. Aangezien gender een sociale constructie is, is het noodzakelijk dat mensen ophouden het te verbinden met de geseksualiseerde kenmerken van het lichaam. Bijgevolg: dat een menselijk individu wordt geboren met mannelijke of vrouwelijke geslachtsorganen kan helemaal niet rechtvaardigen dat zijn gender met die natuurlijke eigenschappen wordt verbonden. De mens is derhalve vrij om zich te definiëren zoals hij wil, aangezien hij niet noodzakelijk man of vrouw is.

Achter die opvatting van het menselijke leven gaat een bijzondere politieke theorie schuil, die van het maatschappelijk verdrag (contractualisme). Volgens contractualistische theorieën heeft de mens de natuurtoestand verlaten: hij leeft voortaan in een maatschappij die hij heeft gesticht op grond van een Maatschappelijk Verdrag (Contract). Het is die, tot het uiterste doorgedachte theorie die ook het antinaturalisme van de radicale feministen verklaart.

De hypothese van het maatschappelijk verdrag

De theorieën van het Maatschappelijk Verdrag werden historisch verkondigd door de verdedigers van een nieuwe theorie van het natuurrecht, die met Grotius in de 17de eeuw is ontstaan. Natuurlijk hebben de grote namen van de politieke filosofie in de moderne tijd de weldaden en de doeleinden van dat verdrag op verschillende manieren verwoord. De verschillende auteurs ontwikkelen elk hun eigen opvatting. Laten we er een zeer beknopt overzicht

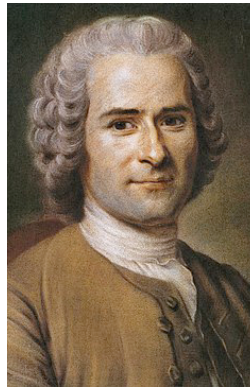
van geven, in het besef dat een en ander misschien over het hoofd wordt gezien, om te begrijpen hoe daaruit een politieke theorie is ontstaan die de natuur afwijst.

Thomas Hobbes zal het Verdrag opvatten als een manier om aan het inherente geweld van de natuurtoestand te ontkomen, John Locke als een manier om de natuurlijke vrijheid te beschermen, Jean-Jacques Rousseau zal het Maatschappelijk Verdrag zo opvatten dat de politieke vrijheid die van het individu in de natuurtoestand nabootst, zonder ze terug te vinden. Voortaan gaan opvattingen van het Verdrag ervan uit dat we de natuurtoestand hebben verlaten, en wel op onomkeerbare wijze. Wat natuurlijk of biologisch is, is voortaan van geen tel meer in het leven van de mens, aangezien we de natuur hebben verlaten.

Als gevolg daarvan treft men bij die auteurs de grondgedachte aan dat betekenis afwezig is in natuurlijke dingen. Natuurlijke dingen hebben vanuit een dergelijk standpunt geen betekenis, omdat het menselijke leven hun er een geeft en voor de radicaalste aanhangers van dit contractualisme is menselijkheid iets wat slechts in maatschappijverband bestaat. Dus: de natuur in het algemeen, en de menselijke natuur in het bijzonder, zal slechts een betekenis hebben voor zover de menselijke samenleving haar er een heeft willen geven. Het is gemakkelijk vast te stellen dat de mens zich vandaag houdt voor de god van een wereld die wordt verondersteld er geen te hebben.

Men moet begrijpen dat zulke ideeën ook buiten de betrekkelijk kleine kring van academische feministen verbreed zijn. In 2015 schreef Yuval Noah Harari, een Israëlische historicus, *Homo Deus, een kleine geschiedenis van de toekomst*. In dat boek bevestigt hij de stelling ten voeten uit, want voor hem zijn religies slechts een schepping van de mensheid zoals alle bronnen van “zingeving”. Die hypothese is niet nieuw. Het is de eeuwige stelling van de materialisten. Uiteraard wekken zulke lieden de schijn van wetenschappelijke objectiviteit, terwijl hun standpunt eigenlijk een filosofisch *a priori* is.

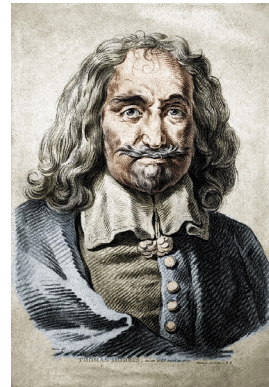
Maar: er vloeit een praktische consequentie uit al die denkoefeningen voort. Voortaan wordt elke bevestiging van een goddelijke transcendentie, van een natuurlijke orde een bedreiging voor de democratische politieke orde. Het zal niet hoeven te verbazen dat men voor “fascist” wordt versleten als men de natuurwet en de Decaloog verdedigt, want voor de aanhangers van die wartaal houdt een dergelijke bewering in dat de waarden van de Franse Republiek in vraag worden gesteld.

Jean-Jacques Rousseau

Simone de Beauvoir

Thomas Hobbes

Het is nochtans dat dat men dient te verdedigen: het bestaan van een natuurlijke orde die het menselijk handelen voorafgaat, een orde die de menselijke wil een ontastbare norm van goed en kwaad oplegt.

Natuurlijkheid van het politieke leven

De eerste waarheid die dient te worden verdedigd is het voortbestaan van het natuurlijke leven binnen het politieke leven. Het feit dat we in maatschappijverband leven schaft de basisnoden van ons dierlijke leven niet af. We moeten eten, drinken, slapen en ons kleden. Het zijn natuurlijke behoeften en toch staan ze in het middelpunt van de politieke debatten. Niemand denkt eraan de werkelijkheid ervan in vraag te stellen noch te ontkennen. Waarom zou men dan toelaten dat het onderscheid van de geslachten, en hun natuurlijke gerichtheid op de voortplanting, wordt ontkend en in vraag gesteld, onder het voorwendsel dat we de natuur hebben verlaten? De menselijke natuur leeft voort in het politieke leven.

Trouwens, is het wel zo zeker dat het politieke leven een anti-natuur of een uitweg uit de natuur is? De these van het Verdrag wordt als een vanzelfsprekendheid beschouwd, terwijl ze een werkhypothese is, zelfs een veronderstelling die nooit is bewezen. Waarom niet de Aristotelische these overwegen volgens welke het politieke leven een natuurlijke noodzaak voor de mens is? Er is geen enkele reden om die andere these van de politieke filosofie *a priori* (bij voorbaat) te veroordelen. We kunnen niet aanvaarden dat de these van Aristoteles, die ook die is van heel wat denkers van de filosofische en theologische traditie, als “reactionair” wordt bestempeld.

Die gekunstelde tegenstelling tussen natuurlijk

en politiek leven ongedaan maken is tactisch gezien de eerste stap in de intellectuele strijd. De hele politieke argumentatie van de aanhangers van zulke theorieën berust namelijk op de nooit bewezen stelling dat de mens geen natuur heeft, en zijn politieke leven in ieder geval onbekend is met enige natuur, met enige orde die niet door mensen is gewild. Het is niet moeilijk in te zien dat een dergelijke mening uitmondt in de openlijke weerstand van een menselijke wil die zich verheft tegen de goddelijke wil.

De natuurlijke orde verdedigen betekent niet dat we de menselijke vrijheid in vraag stellen; we geven haar het normale kader waarin ze zich kan ontplooiën. Natuurlijk kan het menselijke leven niet worden herleid tot het goede natuurlijke leven; de mens wordt vanzelfsprekend geroepen tot het bovennatuurlijke leven, door de genade van de Christus. Maar God is de auteur van zowel het natuurlijke leven als het genadeleven, en dat laatste kan niet bestaan zonder wortels in een deugdzaam natuurlijk leven.

In de huidige context is het moeilijk om die kwesties te bespreken zonder de banbliksems van de wettelijke censuur op te lopen, zozeer heeft de politieke macht de neiging om sommige affectieve geaardheden en zelfs gendertransities veilig te stellen. Maar het gaat om méér dan het beschermen van sommige individuen, of om het hun mogelijk te maken rustig op deze aarde te leven. De werkelijkheid is dat volgens de gendertheoretici dringend een maatschappij moet worden gevestigd die de stellige ontkenning van de menselijke natuur is, en zelfs een die een doorn in het oog van de Schepper wil zijn. Dat de aanhangers van die theorieën dat willen, is niet neutraal en kan ons niet onverschillig laten. Misschien denkt men ervoor behoed te blijven door zich afzijdig te proberen te houden. Maar morgen zal geen enkele school, misschien zelfs geen enkele familie wettelijk nog kunnen ontsnappen aan de verplichte onderrichting van doctrines die het meest met de door God geschapen natuur in strijd zijn. Men mag de grote assen van het denken dus niet miskennen, een denken dat steeds meer aan onze samenleving wordt opgelegd. — **Bron: Fideliter nr. 266**

Kardinaal Eijk vraagt een officieel document dat de genderideologie veroordeelt

Bij het ad limina bezoek van de Nederlandse Bisschoppen aan het Vaticaan begin november 2022, heeft Kardinaal Wim Eijk, Aartsbisschop van Utrecht, gevraagd de Heilige Vader een encycliek te schrijven die de gendertheorie veroordeelt.

“Ik heb gevraagd of het niet goed zou zijn als de paus een encycliek zou uitbrengen over het genderdenken”, zei Kardinaal Eijk op de persconferentie op 9 november. De hoge prelaat, lid van de Pauselijke Academie voor het Leven, aarzelde niet om journalisten zijn teleurstelling te uiten over het feit dat de Kerk de gelovigen niet waarschuwde: “De gendertheorie wordt gepusht in allerlei organisaties en wij als Kerk hebben daar niet zoveel over gezegd”.

Daarom pleit de kardinaal voor het uitbrengen van een encycliek, een document met het zegel van pauselijk gezag, waarin de leer van de Kerk kan worden herinnerd en ontwikkeld, indien nodig.

Het is niet de eerste keer dat de hoge Nederlandse prelaat zich in die zin uitsprekt. Al in november 2016 maakte de Aartsbisschop van Utrecht, op doorreis in Oxford, Verenigd Koninkrijk, tijdens een interview aan Catholic News Service, soortgelijke opmerkingen, waarbij hij betreurde dat “veel katholieken nu de gendertheorie zeer gemakkelijk accepteren, zelfs vaders en moeders, omdat ze geen tegengestelde stemmen horen.”

“Jonge katholieken zijn een bron van hoop, omdat de kleine minderheid van degenen die nog steeds actief zijn in de Kerk meer geneigd zijn om het geloof in zijn geheel te accepteren”, meent de kardinaal, die in hen “de kracht van de toekomst” ziet.

“Ik denk dat we een kleine Kerk zullen zijn, een klein deel van de bevolking, althans in Nederland, maar de christenen die overblijven zullen een leven van gebed hebben, een persoonlijke relatie met Christus, en ze zullen duidelijk zijn over het geloof en klaar om te getuigen. ... Dit zal een kleine Kerk zijn, maar een overtuigde Kerk, en ze zal klaar zijn om te lijden,” voegde Mgr. Eijk er toen aan toe.

De hoge Nederlandse prelaat geeft aan, dat hij deze keer officieel zijn herhaalde verzoek heeft ingediend bij Kardinaal Kevin Farrell, prefect van het Dicasterie voor de Leken, Familie en Leven.

Zal zijn aanpak succesvoller zijn dan de vorige over dezelfde kwestie, of dan zijn verzoek van 2018 om de doctrine over intercommunie, die door de Duitse bisschoppen werd ondermijnd, te verduidelijken?

Bron: [Crux/Belgicatho/cath.ch/katholiek Nieuwsblad/Nederlands Dagblad-FSSPX.Actualités](https://www.belgicatho.be/cath.ch/katholiek/Nieuwsblad/Nederlands-Dagblad-FSSPX-Actualités)

Parochie-album november

De inkeerdag, adventsrecollectie van 19 november 2022: dankbetuiging van een gelovige

“Waar is die Goede God de dag van vandaag? Waarom al die ellende?” vragen mensen zich soms wel eens af. In de voordrachten kregen we er een antwoord op. God kan hiermee een hoger doel bereiken: zoals Job leren we geduld te hebben en ons te onderwerpen aan de wil van God, het brengt ons tot inzicht, ja, zelfs tot bekering. Als u het moeilijk hebt (hoe meer ellende er is, hoe meer God u nabij is), kijk dan naar het Kruis. Jezus heeft alles voor ons gedaan. Hij houdt dus heel veel van ons en zoals de verloren zoon, kunnen we altijd terug naar God gaan dankzij het sacrament van de biecht.

In een tijd waarin zoveel mensen geen hoop meer hebben, ja, zelfs wanhopig zijn, kan de kleine weg van de H. Theresia van Lisieux uw leidraad zijn: vertrouw als een klein kind (ik kan niets, ik heb niets, Heer, wees Gij mijn sterkte) op God (God is essentieel Vader, Hij is het nooit geworden, Hij is het.), geef u aan Hem over en bemin Hem bovenal. Vertrouwen leidt tot liefde. “Bemin gij Hem tenminste.” (Handschrift uit het vagevuur) Doe alles uit liefde, dan groeit u ook in andere deugden. “Dat is ook uw roeping: de liefde” (preek van 19/11 <https://www.youtube.com/watch?v=NILgZ1XQh80&t=1467s>) Wat Jezus het meest raakt, is ons gebrek aan vertrouwen. U kan echter nooit te veel op God vertrouwen. Vertrouw u eenvoudig aan Jezus' armen toe, de liefde is de goddelijke lift, die u naar de hemel zal brengen.

Noteer alvast de data voor 2023 in uw agenda: Vastenrecollectie 25/02 en Adventsrecollectie 25/11.

boven: Catechismus in Gent.

midden: 23 families met 65 kinderen voor het bezoek van Sinterklaas in de Hemelstraat.

onder: E.H. de Bonnafos in Gent op 20/11.

links: maandelijkse E.K.-vergadering

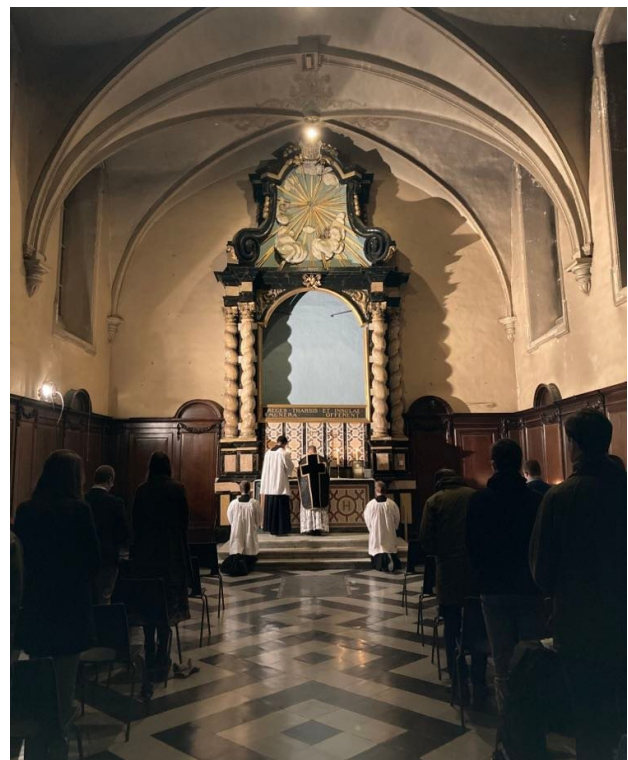
Dankzegging na de H. Mis tijdens de E.K.-vergadering.

Getuigenis van een student uit Leuven

Sinds dit academiejaar kom ik ongeveer wekelijks naar de Tridentijnse H. Mis in Leuven. Ik leerde deze mogelijkheid kennen dankzij Eerwaarde Bochkoltz. Ik ontmoette hem na een lezing van het NSV vorig jaar waar ik naar gaan kijken was, we spraken over geloof en de rol van geloof in ons persoonlijke leven en de maatschappij. Op zijn uitnodiging ben ik enkele keren naar de H. Mis gekomen. De FSSPX kende ik reeds via eigen opzoekingen en van vrienden die er vol lof over waren omdat de Mis hier op dezelfde wijze geschiedt als bij onze voorvaders. Het tradionalisme spreekt mij als jonge kerel immers aan omdat ik de banden met het verleden belangrijk vind. Als Katholiek was ik zoekende in parochies van het Vaticanum II waar ik de Mis slechts zeer sporadisch volgde. De afstand was er groot en soms verkondigde men zeer progressieve zaken zonder fundament in de Bijbel. De FSSPX toont het goede voorbeeld met meer betrokkenheid en traditie.

Wijze mensen die reeds de Tridentijnse H. Mis bijwoonden hebben mij op mijn pad begeleid en aan hen heb ik veel te danken zowel qua motivatie als kennis. Ook Eerwaarde Bochkoltz begeleidde mij in het begrijpen van het missaal. Des te meer was ik verheugd toen ik mijn missaal in het latijn kon vergelijken met die van mijn grootouders die eveneens in het latijn is. Ik kan elke Leuvense student aanraden de H. Mis bij te wonen. Je zult

je beter voelen en met meer richting doordat je je meer bewust wordt van onze rol hier op aarde en omdat onze ziel nu eenmaal verlangt in vrede met De Heer te leven. Ik ben dus verheugd, dat in deze studentenstad de H. Mis opgedragen wordt, hetgeen ons studenten de kans verleent De Heer te aanbidden en bij te leren over ons geloof.

Elke woensdagavond is er een studentenmis in Leuven. Hier een Requiemmis in de Zwartzusterkapel. Voor meer info, neem contact op met E.H. Bochkoltz.

H. Hunger

† 866, feest 22 december

Br. René Maria

De Heilige Hunger of Hungarius was bisschop van Utrecht in een heel zware tijd. Het machtige Frankische rijk van Karel de Grote was overgegaan op zijn zoon Lodewijk de Vrome. Deze Lodewijk verdeelt het onder zijn drie zonen. Deze drie zonen echter bestrijden elkander telkens weer of ze stoken de Noormannen op om bij hun buurman binnen te vallen. De Noormannen doen dit maar al te graag! Deze nog heidense barbaren komen vanuit Scandinavië op hun drakenschepen de rivieren opgevaren en wanneer er een dorp of stad te zien is gaan zij erheen om een hoge schatting te eisen. Wanneer deze niet naar hun zin is, moorden en plunderen ze iedereen uit. Zo gaat het keer op keer en niemand kan hen weerstand bieden. De Friese kust, de Rijn, Maas en Scheldemondingen zijn hun eerste doel. Theole (Tiel), de rijke koopstad, is in vlammen opgegaan; Dorestad (Wijk bij Duurstede) met zijn schat aan kerken en prachtige gebouwen, is door telkens vernieuwde aanvallen verwoest en tot hun roofnest herschapen. Utrecht, de bisschopsstad, met zijn sterke muren staat nog recht, maar voor hoe lang nog?

Tot aan zijn bisschopswijding is er niets zekers bekend van Hunger, alhoewel er wel een secretaris van één zijn voorgangers Bisschop Altfried is die Hungarius heet. De oude 'Vita' van Odulfus verhaalt de keuze zo: *“Daarna gebeurde het waarlijk dat de Kerk van Utrecht zonder Herder kwam te staan ... Zonder uitstel kwamen de Clerici bijeen: om met de zalige man (de H. Odulphus) te beraadslagen over de verkiezing van een Bisschop.... Dan kozen zij Craft, de proost van het kapittel van de kerk. Deze was zeer rijk, opgeblazen van arrogantie antwoordde hij: “Ik heb goederen genoeg, dat volstaat mij: waarom belast gij mij met dat?” De zalige Odulphus echter, zegt op dit onwaardige antwoord: “Wat zegt gij erbarmelijke?*

Gij versmaadt geheel, wat gij niet waardig zijt te bekomen. Wanneer gij het niet wilt aannemen, had gij moeten zeggen, dat u onwaardig bent tot zo'n eer op te klimmen: nu gij echter wegens uw ontelbare bezittingen de waardigheid van deze Apostolische Stoel versmaadt, zult gij door hetzelfde lid waarmee gij zo hardnekkig spreekt, dat zo goddeloos is, nu al in dit leven als straf de ondergang ondergaan. Dit is dan ook niet lang daarna gebeurd.”

“De vergadering van geestelijken echter was zeer weifelend . . . De Priester des Heren (Odulphus), niet kijkend naar de persoon, maar meer naar de verdiensten, raadde hen de meest degelijke onder hen te zoeken om Bisschop te worden: dan zou niemand hun keuze betwisten. Hij toonde hen dan een Priester met de naam Hunger: deze had een misvorming aan zijn gezicht; niet gekend bij de mensen, was hij gekend door God. Hij schitterde niet minder door verdiensten als door werken. Allen stemden in met deze keuze, vervulden op de vastgestelde tijd volgens de wil van God het priesterlijk officium en ontvingen de zegen. Door de genade van de Heilige Geest is de profetie van de rechtvaardige man zo vervuld, dat na de heilige Bisschoppen, te weten Willibrord en Bonifatius, op deze Stoel er geen gevonden werd die een heiliger leven tot aan zijn dood volgde.”

In 854 verkrijgt Hunger van zijn vorst, Lodewijk de Duitser, de bevestiging van vrijdom voor de St. Maartenkerk met haar bezittingen. Maar niet lang nadien, in 857 staan de Noormannen voor de poorten van Utrecht. De bewoners bieden moedig weerstand, tenslotte dringen de Noormannen echter de stad binnen. Ze richten zo een slachting aan, dat bijna al de inwoners en geestelijken onder het zwaard vallen. De muren worden omvergehaald, alles wordt vernield, tot het gereduceerd wordt

tot een Noors kamp waarboven een met raven en gieren beschilderde vlag wappert. Bisschop Hunger weet echter te ontkomen met enkele geestelijken en burgers. Hij vlucht naar koning Lotharius II die zich in het klooster Prüm in de Eifel ophoudt. Koning Lotharius schenkt hem het St Petrusklooster te Berg (Nu St. Odilienberg) opdat hij en zijn opvolgers op de Utrechtse zetel daar een veilige uitwijkplaats zouden hebben. Hij bestuurt een geruime tijd van hieruit zijn geteisterde bisdom. In 859 is hij bij de kerkvergadering in Toul in Frankrijk. In het jaar 860 vindt er een grote watersnoodramp plaats. Bij een stormvloed dringt het zeewater via de Rijn ver het land in. De dorpen en steden langs de rivieren overstromen, ook Utrecht en de Betuwe overstromen en de teruggekeerde mensen besluiten na eendrachtig overleg de loop van de rivier te veranderen. Ter hoogte van Wijk bij Duurstede graven zij een kleine beek, die ze de Lek noemen. Deze Lek wordt later de echte rivier en de oude Rijn, die door Utrecht en Leiden loopt en bij Katwijk in zee uitkomt, verzandt. Bisschop Hunger versterkt zijn gelovigen.

Dan echter wil koning Lotharius zijn wettige vrouw Theutberga, verstoten en Waldrada trouwen. Hij laat Theutberga opsluiten en trouwt in 862 met Waldrada. De meeste bisschoppen en abten zwijgen vanwege hun afhankelijkheid van de vorst. Hunger echter zegt de vorst openlijk dat zijn handelwijze ongeoorloofd is. Ook Paus Nicolaas weerstaat de vorst en wijst hem op de zonde. Wanneer Hunger van de bijeenkomst terugkeert, verblijft hij meest in Deventer of in de buurt van Utrecht. De velden staan vol onkruid, het land is één wildernis, waar men zelfs geen hond meer hoort blaffen. De H. Hunger schijnt met Roruk, één van de hoofdmannen van een Noormannentroep die zich bekeert en in Wijk bij Duurstede verblijft, vaker in contact te zijn. Hincmar, bisschop van Reims, wendt zich namelijk tot Hunger om bij Rorik dingen gedaan te krijgen. Hij vraagt Hunger hem aan te sporen schadevergoeding te geven voor stroperijen, waaraan zich Roriks volk na zijn bekering schuldig heeft gemaakt. Op 22 december 866 sterft Hunger, later weet niemand waar zijn lichaam rust.

In de 'Maandelijkse Nederlandsche Mercurius' verschijnt er echter in oktober 1760 een bericht dat arbeiders bij spitwerk in een weiland tussen Nieuwersluis en Breukelen op een stenen kist stoten. Zij halen de eigenaar erbij. In deze doods-kist vindt men een lichaam, en wanneer men het aanraakt valt het uiteen. Uit nader onderzoek van enige penningen en andere insinges en inscripties en een stuk van een bisschopsstaf blijkt het om het lichaam van de H.

Bisschop Hunger te gaan. "Het is waarschijnlijk, dat hij, overleden in een tijd, dat het Utrechtse Bisdom wegens de verschrikkelijke verwoesting door de Noormannen in druk en ellende zat te zuchten, aldaar in stilte door het kapittel zal zijn begraven geworden."

In de bibliotheek van het begijnhof zijn er volgende aantekeningen: "Een stenen kist, in hetwelk begraven was het lichaam van St. Hungerus, zoals bleek uit de letteren op de zerk. Een menigte volks van alle kanten samengevloeid opende de kist en vonden het lichaam daarin zoals hetzelfde begraven was; doch roerende vielen alle gebeenten in malkander; eenieder nam een stukje daarvan zo het hem voor de hand was, doch de Heer van Loendersloot of Kronenburg heeft alle deze overblijfselen bij hem laten brengen, dezelve in een kist gesloten en met staatsie in de gemelde kerk doen begraven." Latere nasporingen hebben tot niets anders geleid.

BRONNEN

- J.A.F. Kronenburg c.s.s.r., 'Neerlands Heiligen in de Middeleeuwen', deel 1, blz. 76-88, F.H.J. Bekker, Amsterdam 1899.
- Acta Sanctorum op 12 juni bij de Vita van Odulphus; [Acta Sanctorum: 12. Juni - Ökumenisches Heiligenlexikon](#)

Aankondigingen

ZA
27.12

E.K.-Kerstkamp te Moergestel
(NL) tot 29 december (zie blz. 13)

ZO
8.01

Gezinsdag: *De Heilige Familie*
met een lezing van E.H. Grün over:
"Huwelijk midden in de storm"

MA
9.01

Verloren maandag in de
Hemelstraat
Worstenbrood & appelbollenavond –
zangavond + kerstliederen

WO
18.01

Militia Immaculatæ voor
mannen
Bijeenkomst MI in Antwerpen
- H. Mis om 20.00 u.
- Plechtige voorstelling van het jaar

Catechismus voor volwassenen

Antwerpen: vrijdag 9 & 16 december;
vrijdag 13 & 20 januari

Gent: 2de & 4de Zondag van de
maand na de Hoogmis

Retraites

Geestelijke oefeningen

- Ma 10/04 – Za 15/04
- Ma 24/07 – Za 29/07

Mariale retraite

- 11/09 – 16/09

KAPEL VAN HET ALLERHEILIGSTE SACRAMENT HEMELSTRAAT 21 - 2018 ANTWERPEN

Zaterdag 24:

VIGILIE VAN KERSTMIS

7.30: Gelezen H. Mis

9.30-12.00 Biechtgelegenheid

10:00: Gelezen H. Mis

23.00: Opening van de Kapel
Biechtgelegenheid tot 23.40

23.15: Kerstzangen

Zondag 25:

GEBOORTE DES HEREN

00.00: Middernachtmis

8.30: Dageraadsmis

10.00: Hoogmis en lof

Kerstmis
IN DE HEMELSTRAAT

FSSPX in de Benelux

1. Antwerpen Priorij van het Allerheiligste Sacrament

Hemelstraat 23, 2018 Antwerpen
Tel. : +32 (0)3 229 01 80
e-mail: hemelstraat.info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 7.30 u.
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do, Vr 18.30 u.
Wo 7.30 u.
Za 10.00 u.

Aanbidding Ma, Di, Do, Vr 17.00 - 18.30 u.

2. Gent Sint-Amanduskapel

Kortrijksesteenweg 139, 9000 Gent
Tel. : +32 (0)3 229 01 80

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.00 u.

3. Brussel Christus Koning Priorij

Eendrachtstraat 37, 1050 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20
e-mail: info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis —

Weekdagen
Gelezen H. Mis 7.15 u.
Dinsdag 8.30 u.

4. Brussel St. Jozefkerk

Square Frère Orban 1040 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen:
Gelezen H. Mis 8 u.
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 18.00 u.

5. Namen Kapel Saint-Aubain

Rue Delvaux 8, 5000 Namur
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen
H. Mis 9.00 u., 10.30 u.

Weekdagen
Zaterdag 10.00 u.

6. Quiévrain Carmel du Sacré-Coeur

Rue des Wagnons 16, 7380 Quiévrain
Tel. : +32 (0)65 45 81 65

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 8.00 u.

7. Steffeshausen Heilig Hartkerk

Steffeshausen 5, 4790 Burg Reuland
Tel. : +32 (0)80 420 197
e-mail: vog.pius5.asbl@hotmail.com

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

8. Gerwen Priorij St. Clemens

Heuvel 23, 5674 RR Nuenen -Gerwen
Tel. : +31 (0)40 283 45 05
e-mail: stichtingsintjozef@fsspx.nl

Zon- en feestdagen:
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do 18.30 u.
Wo, Vr 7.15 u.
Za 8.30 u.

9. Leiden Kapel Onze Lieve Vrouw van de Rozenkrans

Sumatrastraat 197, 2315 BD Leiden
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 19.00 u.
Za 9.00 u.

10. Utrecht Sint Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21, 3512 GS Utrecht
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 18.30 u.
Za 9.00 u.

11. Kerkrade (Duitstalig) Kerk St. Maria ter Engelen

Pannesheiderstraat 71,
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Tel. : +31 (0)45 567 13 97

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

De erediensten worden verzorgd door
de priesters van de Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295,
D-45356 Essen
Tel. : +49 (0) 20 166 49 22

12. Luxemburg Kapel Saint Hubert

Lameschmillen, 3316 Bergem
Tél. : +352 (0) 6 21 37 84 14
Tél. : +32 2 550 00 20

Zon- en feestdagen
Hoogmis 8.30, 10.30 u.

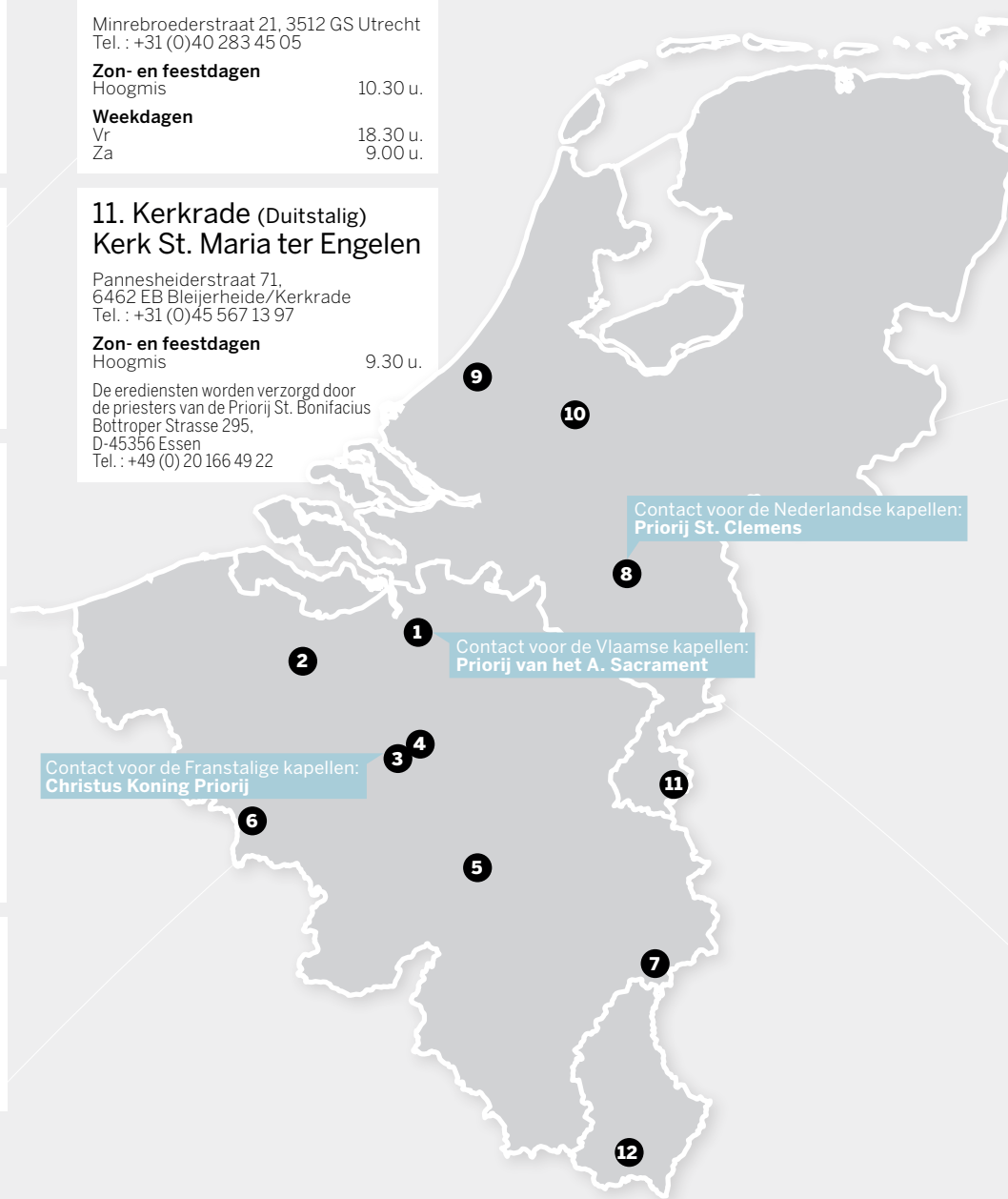
De Monstrans

is het mededelingenblad van de
Priesterbroederschap Sint-Pius X,
van de
Priorij van het Allerheiligste Sacrament,
Hemelstraat 23,
2018 Antwerpen.

Verantwoordelijke uitgever
E.H. Joseph Verlinden, Prior

De Monstrans wordt
u thuis opgestuurd,
indien u het ons laat weten.

Om de FSSPX in ANTWERPEN te steunen
IBAN : BE84 4062 0609 1159

Contact voor de Nederlandse kapellen:
Priorij St. Clemens

Contact voor de Vlaamse kapellen:
Priorij van het A. Sacrament

Contact voor de Franstalige kapellen:
Christus Koning Priorij

Priesterbroederschap Sint-Pius X

F S S P X

De Priesterbroederschap Sint-Pius X (*Fraternitas Sacerdotalis Sancti Pii Decimi* – afgekort: FSSPX) is een internationale broederschap van bijna 700 priesters, gesticht in 1970 door Mgr. Lefebvre. Haar voornaamste doel is de vorming en ondersteuning van priesters. Zij heeft ook broeders, zusters en een derde orde voor leken.

Het doel van de Priesterbroederschap Sint-Pius X is het Katholieke geloof te bewaren in haar volheid en zuiverheid, door niets te veranderen, niets toe te voegen of niets weg te nemen van de waarheid, die de Kerk altijd heeft geleerd, en deugden ervan te verspreiden, vooral door het Rooms-Katholieke priesterschap. Een authentiek geestelijk leven, de sacramenten en de traditionele liturgie zijn de voornaamste middelen om de deugd en heiligheid te koesteren, en om het goddelijk leven van de genade tot de zielen te brengen.

De Monstrans probeert een kanaal voor het werk van de Priesterbroederschap Sint-Pius X in Vlaanderen te zijn om zielen te bereiken. We trachten te helpen om het geestelijk leven te verdiepen, de geschiedenis van het Christendom te begrijpen en het koningschap van Christus Koning in de Christelijke samenleving te herstellen in elk aspect.